

Andakt till

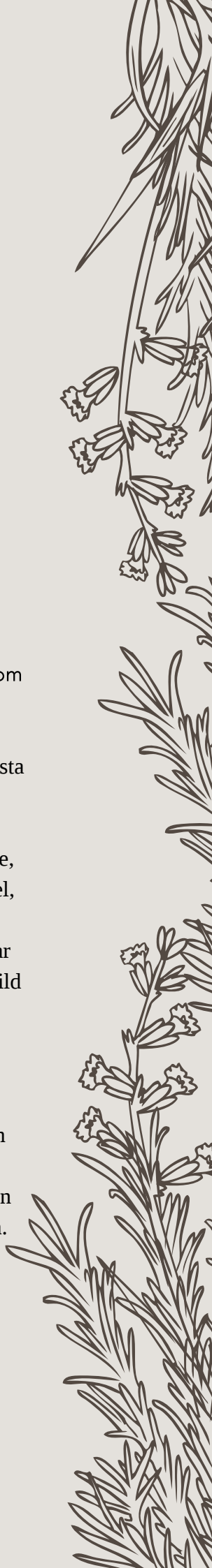
ROMARBREVET

KAPITEL 1

Jag gillar det första mötet med en människa. Det första intrycket. Då får man chansen att visa upp vem man är just nu, utan att bli bedömd utifrån det man gjort innan, varken bra eller dåliga. Däremot är jag inte så mycket för småprat, även om jag förstår att det är socialt nödvändigt. Jag är mer intresserad av vad personen framför mig brinner för, vad som är viktigast för den och har gärna ett samtal om det.

I inledningen till Romarbrevet kan vi se just detta utspela sig: I inledningen till Romarbrevet första kapitel så presenterar Paulus sig för sina läsare, och lägger ganska mycket tid på det. Det här är nämligen antagligen första gången som Paulus presenterar sig för de han skriver till, de kristna i Rom. Han väljer att presentera sig med tre olika beskrivningar. Han är slav till Kristi Jesu tjänare, eller slav, och syftar på att vara tjänare till Gud, såsom det används i gamla testamentet om Israel, Profeterna och framförallt Herrens lidande tjänare i Jesaja 53. Han beskriver sig också som Apostel, vilket pekar på samma status som de första tolv apostlarna, detta eftersom han också har mött Jesus (Apg. 9) Till sist trycker Paulus under sitt uppdrag genom att förklara att han är avskild för Guds evangelium. Stora titlar är viktigt i vår tid, och det samma på den tiden. Paulus hade många titlar, och mycket han kunde vara stolt över, men hans största identitet finns i sin tillhörighet till Kristus. Där finns tryggheten och en fast grund att stå på.

Men Paulus vill inte bara presentera sig själv, utan också det är viktigt för honom; evangeliet om Jesus Kristus. Men inte bara för att det är det viktigaste för honom, utan för att återigen få visa vem han är. Han är rädd att bli bedömd för sina tidigare misstag, som efterföljare av kristna. Men här är Paulus tydlig, det är evangeliet som är mitt uppdrag! Det är vad jag vill bli bedömt utifrån. Evangeliet beskrivs här i två delar: Återställandet av Israel (vers 2–4) och att föra evangeliet till alla folk, alltså även till Icke-judarna. (vers 5–7)

Paulus fortsätter texten med att tacka och be för de kristna i Rom. Han börjar med en tacka (vers 8) Rom var på den tiden den stora huvudstaden i världen, och informationen att människor hade konverterat där hade spridits. Sedan ber för dem. Han ber om välsignelse, att han ska få välsigna dem och att de ska få välsigna honom. I den bönen uttrycker han också längtan, att få möta dem på riktigt och att få komma till Rom. Det är troligt att det fanns dem som undrade varför Paulus inte hade kommit till huvudstaden, men det är också tydligt att se att Paulus gärna vill hälsa på dem. Det här talat om vikten av enhet i kristen tro och framförallt att vi behöver varandra. Inte ens Paulus, som var så orädd när det kom till att dela evangeliet, kunde stå ensam. Detta gäller också alla kristna. Ensam är inte stark, utan tillsammans kan vi klara av det kristna uppdraget!

I ett större perspektiv talat också Paulus om enheten som går över etniska gränser. Martin Luther King sa i sitt berömda tal: Jag har en dröm att mina fyra små barn en dag ska leva i ett land där de inte blir dömda efter färgen på deras hud utan efter deras inre karaktär. Detta borde framförallt bli förverkligat i kyrkan, där det inte längre är Jude eller grek, slav eller fri, man och kvinna. Där är vi ett i Kristus Jesus. (Gal. 3:28)

*Jag skäms inte
för evangelium.
Det är en Guds
kraft som frälser
var och en som
tror*

ROM 1:16

